

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **T. V. (T. M.)**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 4. 2005, č. j. 28 Az 99/2004 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 4. 2005, kterým byla zamítnuta její žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2005, č. j. 28 Az 99/2004 – 31. Při posuzování žádosti stěžovatelky vycházel krajský soud ze skutečnosti, že jmenovaná je zaměstnána s průměrným měsíčním čistým příjmem zjištěným za I. čtvrtletí roku 2005 ve výši 10 550 Kč. Částka minimální mzdy je přitom od 1. 1. 2005 stanovena na 7185 Kč hrubého. Stěžovatelka tedy nesplňuje podmínky

pro osvobození od soudního poplatku podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. a nejsou proto splněny ani podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že bydlí spolu s kamarádem D. B. a platí za podnájem 4500 Kč měsíčně. Na důkaz přiložila kopii smlouvy o podnájmu bytu. Dále stěžovatelka tvrdila, že vydělává 7185 Kč hrubého měsíčně. Žádala proto, aby napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové bylo zrušeno a jí ustanoven bezplatný právní zástupce z řad advokátů a tlumočnicků.

Ze soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti: Podle potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech ze dne 30. 3. 2005 je stěžovatelka zaměstnána jako servírka u podniku S. D. P., s.r.o., s průměrným čistým měsíčním příjmem ve výši 10 555 Kč, zjištěným za I. kalendářní čtvrtletí r. 2005. Ze stěžovatelkou připojené smlouvy o podnájmu bytu Nejvyšší správní soud zjistil, že byla uzavřena mezi nájemkyní J. S., trvale bytem O. 15, P. 4 a podnájemcem D. B., trvale bytem M. d. 2, P. - P. Předmětem smlouvy byl jednopokojový byt s příslušenstvím o celkové podlahové ploše 36 m² na adrese nájemní. Nájemné bylo stanoveno částkou 9000 Kč měsíčně. Z podání stěžovatelky ze dne 20. 7. 2005 Nejvyšší správní soud zjistil, že jmenovaná se na adrese O. 15, P. již nezdržuje a nyní bydlí na adrese M. d. 2, P. - P.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelky, musel nejdříve posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. totiž musí být stěžovatel zastoupen advokátem, nemá-li sám vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatelka sama takovéto vzdělání nemá a plnou moc advokátu, který ji bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti nepředložila. Pro tento případ však Nejvyšší správní soud vycházel ze své dřívější judikatury, konkrétně z rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu po číslem 486/2005. Zde bylo stanoveno pravidlo, že k řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení. Podmínky řízení proto považoval Nejvyšší správní soud pro daný případ za splněné.

Stěžovatelka ve svém podání nedefinovala, který z důvodů kasační stížnosti uvedený v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. považuje za splněný. Vzhledem k obsahu jejího podání, v němž zpochybňuje skutková zjištění, která krajský soud pro posouzení její žádosti učinil, má však Nejvyšší správní soud zato, že se fakticky jedná o důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jiné vady řízení před soudem, které mohly mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Po posouzení věci pak Nejvyšší správní soud tvrzeným důvodům stěžovatelky nepřisvědčil. Stěžovatelka sama předložila krajskému soudu potvrzení o svých osobních, výtěžkových a majetkových poměrech z něhož vyplývá, že její průměrný měsíční příjem činí 10 555 Kč měsíčně čistého. Tvrzení stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti, že její příjem činí pouze 7185 Kč měsíčně hrubého, je tedy s předloženým potvrzením v rozporu a stěžovatelka sama k tomuto novému tvrzení žádný důkaz nepředložila. Rovněž tak tvrzení stěžovatelky o úhradě 4500 měsíčně za podnájem u pana D. B. není ničím prokázáno. Z kopie smlouvy o podnájmu je zřejmé, že byla uzavřena mezi jinými osobami a nedokládá podíl stěžovatelky na úhradě podnájmu, navíc na adrese O. 15, P. se stěžovatelka dle svého vlastního prohlášení nezdržuje. Nejvyšší správní soud na tomto místě doplňuje úvahu krajského soudu a uvádí, že rozhodnou skutečností pro posouzení podmínek pro osvobození od soudního poplatku je částka životního

minima podle ust. § 3 zák. č. 463/1991 Sb. ve znění zák. č. 362/2003 Sb. Vzhledem k tomu, že u stěžovatelky je prokázáno pouze společné bydlení, nikoliv společná domácnost ve smyslu ust. § 4 cit. zákona, činí pro ni částka životního minima 4300 Kč. Tuto částku stěžovatelka svými příjmy více než dvojnásobně převyšuje. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že u stěžovatelky nejsou dány podmínky pro osvobození od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. a tutíž ani podmínky pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti podle ust. § 35 odst. 7 cit. zákona. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovanému správnímu orgánu pak žádné náklady v souvislosti s rozhodováním o ustanovení zástupce stěžovatelky nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud neurčoval na žádost stěžovatelce tlumočnicka, neboť tato potřeba nevyšla v řízení najevo. Podání stěžovatelky je sepsáno v českém jazyce, stěžovatelka sama pracuje jako číšnice, k čemuž je nepochybně znalost českého jazyka předpokladem. Podmínky pro ustanovení tlumočnicka tak nejsou splněny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

